

Biblioth. 1,229) «να κάμω τ' ἀνημπόρετα σήμερον μπορεμένα». Συνών. ἀδύνατος 3. 2) Ὁ μὴ ἔχων δύναμιν σωματικὴν, ἀδύνατος ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Ἀνημπόρετος καὶ ὀκνός.

ἀνημπορεύω Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀνηδορεύω Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀνημπουρεύου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σκῦρ. ἀν'δουρεύου Μακεδ. Σάμ. Μέσ. ἀνημπορεύομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήμπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐλαφρῆς ἀδιαθεσίας, ἀδιαθετῶ ἔνθ' ἀν.: Ἀνημπόρεψε λιγάκι κ' εἶναι 'ς τὸ κρεββάτι Χίος Ἀλλοὶ ἀπὸ 'κείνον ποῦ θ' ἀνημπορέψῃ! Καλάβρυτ. Ἀν'δούρενα τοῦτ' ἔς μέρις νὰ ψ'χούλλα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤρθα Αἰτωλ. Εἶχαν ἀν'δουρέψ' τὰ πιδάκια κι δὲν πῆγαν 'ς τοὺ σκουλιεὶ αὐτόθι. Ἰβὼ ἀνημπόρεψα κ' ἐν ἔρησα πιλάβιν (ἐκ παραμυθ.) Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Τὴν κόρη π' ἀνημπόρεψε κρυφὸς καημὸς τὴν τρώει Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀδιαθετῶ, ἀνημπορίζω 1.

2) Μέσ. καθίσταμαι σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἕνεκα παθήσεώς τινος ἢ γήρατος Κύπρ.: Ἐγέρασα τῷ ἀνημπορεύτηκα, ἐν ἡμπορῶ νὰ δουλέψω πρεόν.

ἀνημπορία ἦ, Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀνημπορία Ἰων. (Κρήν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 69 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνηδορία Θράκ. (Σαρεκκλ. Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) Τήν. ἀνημπουρία Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνηδορία Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. Σάμ. ἀνουδορία Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνημπορικά Κύπρ. ἀνημπόρια Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. Κέρκ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Οἶν. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν. Ἠπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνηδορία Κεφαλλ. ἀνημπούρια Μακεδ. ἀνημπόριο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήμπος. Περί τοῦ ἀνημπόριο ἰδ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν.

1) Σωματικὴ ἀδυναμία, ἀσθένεια ἔνθ' ἀν.: Μοῦ 'τυχε μὰ ἀνημπόρια Ἀρκαδ. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ δῇ δώση ἀνθρώπου τὴν ἀνηδορία μου! Κρήτ. Μεγάλῃ ἀνηδορία ἔχω σήμερον αὐτόθι. Ἀπὸ τὴν ἀνημπορία τὰ γόνατά μου εἶναι κομμένα Λεξ. Δημητρ. Ξοδιάστηκα 'ς τὴν ἀνημπόρια μου Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Κακὸ βάσανο ἢ ἀνημπόρια Καλάβρυτ. Τί ἀνημπόρια εἶν' αὐτὴ δὲ μπουρῶ νὰ καταλάβω Ζαγόρ. Ἀνουδορία καὶ κακὸ νὰ σῶθῃ! (ἀρά) Ἀπύρανθ. Γνώρισα τῆς ἀνημπορίας τὰ κολασμένα βάσανα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀδιαθεσία, ἀνημπορῆσμός, ἀρρώστια. 2) Ἀδυναμία χρηματικὴ, ἀχρηματία Κύπρ.: Θέλω νὰ χτίσω, ἀμ-μὰ ἢ ἀνημπορικά ἐν ἀφίν-ναι με. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναπαραδία, ἀναργυρία, ἀνασπρία, ἀπενταρία, ἀψιλία.

ἀνημπορίζω Λεξ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνημπορεύω) Δημητρ. ἀνημπορίζω Σύμ. ἀνουδορίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνημπορία.

1) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀδιαθεσίαν ἔνθ' ἀν.: Ὅσο πάει κι ἀνημπορίζει ὁ κακομοῖρος Λεξ. Δημητρ. Ἀνημπόριασε ἢ γελάδα αὐτόθι. Με τὸ παραμικρὸ ἀνουδορίζει κι ὅλο 'ιατροὶ κι ὅλο ἔξοδα Ἀπύρανθ. Ἀνουδοριασμένος ἦτονε καὶ ἴνη γαλά, μὰ κρύωσε γαὶ ξανανουδόριασε δάλι αὐτόθι. Συνών. ἀδιαθετῶ, ἀνημπορεύω 1. 2) Καθίσταμαι ἀτροφικὸς, ἐπὶ φυτῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀνημπόριασαν τὰ σπαρτιά.

ἀνημπορῆσμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνουδορῆσμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνημπορίζω.

Ἀσθένεια: Κακώτερον ἀνουδορῆσμός δὲ δὸν εἶδα, ἐκόδευγε νὰ πεθάνῃ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνημπορία 1.

***ἀνημπορόκακο** τό, ἀνουδορόκακο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνημπορία καὶ κακός, δι' ὃ ἰδ. κακός.

Κακὴ ἀσθένεια: Ἀνουδορόκακο νὰ σῶθῃ! (ἀρά).

ἀνήμπος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνήμπουρος βόρ. ἰδιώμ. ἀνήδορος πολλαχ. ἀνήδουρους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀνέμπος Ἦπ. — Λεξ. Περίδ. ἀνούδορος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνήμπος Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνήμπος. Τὸ ἀνέμπος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ σωματικῶς κακῶς ἔχων, ἄτονος, καχεκτικός, ἀδιάθετος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Εἶμαι λιγάκι ἀνήμπος σήμερον καὶ δὲ βγαίνω ἔξω κοιν. Σὰν ἀνούδορος μοῦ φαίνεται! Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Καὶ μ' ἔκαναν ἀνήμπος κι ἀδύνατο σὰν τσίρο

καὶ οὔτε τὰ ποδάρια μου δὲν ἡμπορῶ νὰ σύρω

ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 2,109. 2) Ὁ ἕνεκα γήρατος ἢ βλάβης σωματικῆς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Γέρος κι ἀνήμπος. Σακάτης κι ἀνήμπος. Κουτσὸς κι ἀνήμπος. Ποῖος τὸν λογαριάζει τὸν ἀνήμπος! κοιν. || Ποίημ.

Ἐγὼ εἶμαι τῆς ζωῆς ὁ ἀνήμπος ὁ μέγας

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 26. 3) Ἐν γένει, ἀνίκανος πολλαχ.: Ἀνήμπος κορίτσι πολλαχ. Ἀνήμπος νὰ κάνῃ κακὸ κἀνενὸς Λεξ. Δημητρ.

ἀνήξερα ἐπίρρ. Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήξερος. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ 1703.

Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίς τι, ἐν ἀγνοίᾳ ἔνθ' ἀν.: Καλά, κουμπάρε μου, μετὰ χαρῆς σου, τοῦ εἶπανε ἐκεῖνοι ἀνήξερα (ἐκ διηγ.) Ζάκ.

ἀνήξερος ἐπίθ. ἀνήξερος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνήξερος κοιν. ἀνήξιρους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέξερος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀνέφερο Ἀπουλ. νάφερο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄξερος Ρόδ. ἄξιρους Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνήξερος. Οἱ τύπ. ἄξερος - ἄξερος ἐκ τοῦ ξεύρω - ξέρω παρὰ τὸ παλαιὸν ἡ ξεύρω.

1) Ὁ μὴ γνωρίζων τι, ὁ ἀγνοῶν, ἀδαής κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Φρ. Κάνει τὸν ἀνήξερο (ὑποκρίνεται τὸν ἀγνοοῦντα. Συνών. φρ. κἀνει τὸν ἀκάτεχο) κοιν. || Παροιμ.

Τ' ἄσπρα κάνουν τὸν ἀκριβὸ φτηνὸ, τὸ γέρω παλληκάρι, κάνουν καὶ τὸν ἀνήξερο νὰ ξέρῃ πᾶσα χάρι

(ἐπὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ χρήματος) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 293,129. || Ἄσμ.

Ἐχω παιδιὰ ἀνήξερα κι ἄμαθ' ἀπὸ ντουφέκι

Ἦπ. — Ποίημ.

Καὶ τῶν ἀνήξερων ἡ ὀργὴ τριγῦρο μου βογγοῦσε

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 113. Συνών. ἀκάτεχος 2, ἄμαθος 1, ἀντίθ. κατεχάρις. β) Ὁ μὴ ἔχων πείραν τῶν τοῦ κόσμου, ἄπειρος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀνήξερος τοῦ κόσμου σύνθηθ. Εἶναι ἀνήξερος ἀπὸ τέτοια πράγματα. Ἐπαρχιωτοπούλλα ἀνήξερον σύνθηθ. Εὗρανε με ἀνέξερον παιδὶν κ' ἐκόμπωσαν με Χαλδ. || Ἄσμ.

Σὺ εἶσαι μικρὸν τῷ ἀνήξερον, ἀάπην ἐν ἡξέρεις

Κύπρ. Συνών. ἄβγαλτος Β1γ, ἀμάθητος 2, ἄμαθος 1, ἀξέβγαλτος. 2) Ἀνύποπτος Μῆλ.: Ἐκεῖ ποῦ πάαινα ἀνήξερος, θωρῶ ἕνα θεριό. Συνών. ἀνέννοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος. Πβ. ἀνίδεος.

